

Yalnızlığın Kaburgasından Yaratılan Şiir

— aylinbengi · 18 Şubat 2013

suyumuz su
havamız hava
güneşimiz güneş
velakin çıkmayınca
cendereye konan can
İçimizde kalan
huyumuz huy değil
kendini kendinde arayan

Dedi ki
gecenin aynasından düşer bir yıldız
düşer beş köşesinden kırılır
kırılır da yıldızım der hala hayasızca
sırsız toprak ışığını emer de
nasılda kalırız burgaçlarında yalnızlığın

bir nevi yalnızlığın kahramanı bellidir
zaten de öyle gözükende odur
güneş görmemiş yüzü hep toprağı selamlar
-kimsesiz-
ama olsun gökten inene tabi kılanda odur
Ve onlar için de bir zamanlar
cennetten dünyaya iltica
her şeyi olduğu gibi kabullenerek ayrılma anı
dayanamadılar
onca sübjektif yaşantının acısına

onlar da yalnızlığın kaburgasından şiiri yarattı
dudakları çatlayıncaya kadar okudular
sonra da
okuduklarının üzerine gömüldüler
af dilediler , yine yalnızdılar
kendi yazdıklarını
sadece kendileri okudu
tekrarladılar

oysa an

Allah'ın boyası ile boyanma zamanıydı
onlar anlamadı

kontrast nefesleri sadece kendi yüzlerini yaladı

ama şunu biliyorum ki en çok
kendini seviyor insan
kendim içindi her şey

sen çok yaşa be güzelim
en değerli sensin

nelerini emeğinle karşıladın
ne gözyaşları döktün
ne çok elini uzattın
ne güzel cümleler kurdun da
o insancıklara
aynı güzellikte cevaplar alamadın

ama alırım sandın çok yanıldın
şimdi yaz yazabildiğine
yalnızlığın kaburgasından yaratılan şiirler